

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Z. V.**, zastoupeného JUDr. Martinem Schulhauserem, advokátem se sídlem Karola Šliwky 125, Karviná-Fryštát, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava č. j. 6205-2/2012-140100-21 ze dne 21. 12. 2012, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou ze dne 6. 2. 2013 domáhá přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava č. j. 6205-2/2012-140100-21 ze dne 21. 12. 2012. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Karviná č. j. 365-28/2012-146100-021 ze dne 1. 11. 2012 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za neoprávněné skladování neznačených tabákových výrobků a propadnutí neznačených tabákových výrobků.

Žalobce v žalobě namítal neobjektivní postup správních orgánů a deficit skutkových zjištění spočívající v neobjasnění toho, kdo byl vlastníkem neznačeného tabáku. Žalovaný vycházel toliko ze zjištění učiněných při kontrole dne 10. 1. 2012, přičemž nezohlednil to, kde se tabákové výrobky našly (věšák v prostoru sloužícím jako šatna), a dále na základě nesprávného posouzení přičitatelnosti jednání žalobcovy zaměstnankyně žalobci zlehčil otázku vlastnictví předmětných neznačených tabákových výrobků. Správní orgány nevyhodnotily výpověď svědkyně L. S.; dle názoru žalobce měly její výpověď pokládat za pravdivou, dokud se neprokáže opak. Žalovaný dále nepřihlédl k ustanovení § 4 odst. 5 zákona č. 353/2005 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSD“), podle něž se za množství tabáku ke kouření pro osobní spotřebu považuje množství nepřesahující 1 kg. Správní orgány nezjistily všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, čímž porušily § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Působnost Celního ředitelství Ostrava přešla s účinností od 1. ledna 2013 podle zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, na Generální ředitelství cel, s nímž bylo nadále jednáno jako se žalovaným dle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „S. ř. s.“).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že námitky týkající se porušení správního řádu jsou formulovány příliš obecně. Správní orgány zjišťovaly všechny rozhodné skutečnosti. Poukázal dále na to, že neznačený tabák se nacházel v bezprostřední blízkosti prodejního pultu v provozovně žalobce, byť v sousedství osobní kabelky prodavačky a na věšáku, který žalobce označil jako šatnu. Otázkou prodeje tabáku se správní orgány nezabývaly, neboť z takovéto skutečnosti napadená rozhodnutí nevycházejí. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by se správní orgány nevypořádaly se svědeckou výpovědí L. S., neboť popsaly důvody, proč odmítly tvrzení této svědkyně a žalobce samotného jako nepravdivé a účelové. Pokud se žalobce odvolává na § 4 odst. 5 ZSD, pak tento definuje množství tabáku ke kouření pro osobní spotřebu pouze s ohledem na vymezení plátce daně a nikterak se nevztahuje na posuzování správních deliktů.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Celní úřad Karviná provedl dne 10. 1. 2012 od 10:15 hod. kontrolu značení tabákových výrobků v provozovně žalobce, a to v trafice S. na adrese M. 2873, K.-H. Žalobce byl v trafice během kontroly přítomen, byla tam rovněž přítomna prodavačka L. S. Během kontroly bylo zjištěno, že v nákupní tašce zavěšené na věšáku vedle prodejního pultu bylo uloženo 0,8 kg neznačeného řezaného tabáku. Uvedený tabák byl zajištěn. Do Záznamu o kontrole žalobce vypověděl, že neznačený tabák je jeho vlastnictvím, koupil ho pro svou vlastní spotřebu a pro svého otce. Dne 26. 3. 2012 bylo žalobci doručeno uvědomění o zahájení řízení o správním deliktu. U ústního jednání dne 3. 4. 2012 žalobce

vypověděl, že je majitelem 0,8 kg neznačeného řezaného tabáku, který byl v jeho trafice nalezen dne 10. 1. 2012 a že jej zakoupil od pouličních prodejců před prodejnou Kaufland v Karviné. Neznačené výrobky nenabízel k prodeji, měl je pouze pro osobní spotřebu svou a svých rodinných příslušníků. Výši sankce, která mu hrozila, tehdy neznal. Dne 10. 4. 2012 doručil žalobce celnímu úřadu vyjádření, v němž za pachatelku deliktu označil svou prodavačku L.S., která tabák koupila před Kauflandem, přičemž neměla tušení, že se dopouští porušení zákona. Žalobce vzal skutek na sebe, protože prodavačka u něj pracovala několik dní a nechtěl ji od práce odradit. S ohledem na výši pokuty, která mu hrozí, už její jednání nemůže nadále krýt. Prodavačka L.S. byla předvolána jako svědkyně a ve své výpovědi potvrdila druhou skutkovou verzi žalobce, kdy uvedla, že tabák koupila před Kauflandem v den kontroly pro svého manžela a zavěsila ho v trafice v igelitové tašce na věšák vedle kabelky. Žalobce o tomto tabáku až do příchodu celníků nic nevěděl. Žalobce vzal vinu na sebe, aniž tušil, jak vysoká pokuta mu hrozí. Dne 22. 8. 2012 žalobce požádal o sepsání protokolu, do nějž vypověděl, že o tabáku v držení paní S. nevěděl, pošeptala mu to až ve chvíli, kdy už celní správa prováděla kontrolu. Prodavačku nepoučil o tom, že na provozovně nesmí mít žádné neznačené tabákové výrobky. Paní S. u něj nadále pracuje, i když měla původně skončit k 1. 9. 2012. Následně byl spisový materiál doplněn o vyjádření kontrolní skupiny, která uvedla, že žalobce byl přítomen kontrole po celou dobu a nikam se nevzdálil, kromě něj se v provozovně nacházela ještě prodavačka, která však nebyla uvedena v protokolu, protože s ní nebylo jednáno. Prodavačka nikoho o tabáku neinformovala a ani se k němu nehlásila. Celní úřad vycházel z původních výpovědí žalobce, kdy později učiněné výpovědi a svědeckou výpověď paní S. považoval za účelové, vedené snahou žalobce vyhnout se vysoké sankci, o níž dříve nevěděl, přičemž žalobce byl znevěrohodňován rovněž vyjádřením kontrolní skupiny. Za neoprávněné skladování neznačeného řezaného tabáku v množství 0,8 kg byla žalobci rozhodnutím Celního úřadu Karviná č. j. 365-28/2012-146100-021 ze dne 1. 11. 2012 uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a dále celní úřad tímto rozhodnutím uložil propadnutí předmětného tabáku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.

Podle § 135b odst. 1 písm. g) ZSD právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky.

Podle § 135b odst. 3 písm. b) ZSD se za správní delikt se uloží pokuta do 2 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b) až f).

Podle § 135d odst. 1 ZSD správní orgán příslušný k projednání správního deliktu uloží propadnutí neznačených tabákových výrobků zajištěných při kontrole podle § 115 nebo tabákových výrobků anebo lihovin zajištěných při kontrole podle § 134, jestliže a) náleží pachateli správního deliktu a b) byly ke spáchání správního deliktu užity nebo určeny.

Podle § 135l odst. 1, 2 a 6 ZSD právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila; při určení výměry pokuty právnické osobě se

přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Pokud se týče zjištění skutkového stavu a hodnocení podkladů rozhodnutí, pak oba správní orgány vyhodnotily jako věrohodné dříve učiněné výpovědi žalobce, v nichž uvedl, že neznačený tabák zakoupil pro svoji osobní spotřebu a spotřebu svých blízkých. Tomu odpovídá i vyjádření kontrolní skupiny. Naproti tomu jeho pozdější výpovědi, jakož i výpověď jeho zaměstnankyně paní S. vyhodnotil jako účelové na základě racionální úvahy, že žalobce změnil svá tvrzení poté, co zjistil, jak vysoká pokuta mu hrozí, přičemž dle jeho nové skutkové verze by trestu unikl jak on, tak i jeho zaměstnankyně. Tuto úvahu soud akceptuje jako zcela přiléhavou, zvláště pak, že ze spisového materiálu jasně vyplývá, že žalobci výše hrozící pokuty nebyla známa a svá skutková tvrzení změnil v rychlém sledu poté, co se o této výši dozvěděl. Soud musí ovšem přisvědčit žalobci v tom, že žalovaný nesprávně uváděl, že otázka vlastnictví skladovaných výrobků není rozhodnou pro posouzení, zda bylo neoprávněně nakládáno s neznačenými tabákovými výrobky. Soud má nicméně za nadbytečné úvahy druhostupňového orgánu, jimiž nad rámec odůvodnění prvostupňového rozhodnutí rozmnožil odůvodnění vlastní a v nichž se snažil dovodit odpovědnost žalobce i pro případ, že by vlastníci předmětného tabáku byla zaměstnankyně žalobce paní S. Jestliže na základě shora uvedeného hodnocení důkazů oba správní orgány dospěly k závěru, že vlastníkem předmětného tabáku byl žalobce, nebylo potřebí právně analyzovat hypotetickou situaci, kdy by byla vlastníci předmětného tabáku paní S. Toto hypotetizování tak nepředstavuje vadu, která by činila rozhodnutí nepřezkoumatelným, pouze je v něm nadbytečné, a proto nezasáhlo do veřejných subjektivních práv žalobce. Soud nepřisvědčuje ani obecně formulovaných námitkám stran porušení správního řádu, neboť nad rámec výše uvedeného nebyly konkretizovány. Správní orgány přezkoumatelným způsobem vyhodnotily podklady rozhodnutí a na jejich základě zjištěný skutkový stav náležitě podřadily pod hypotézu právní normy a uložily trest v rámci zákonného vymezení trestní sazby.

Pokud žalobce namítal, že správní orgány nepřihlédly k ustanovení § 4 odst. 5 ZSD, v němž je stanoveno množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu, pak se soud zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného: ustanovení § 4 definuje plátce daně, přičemž množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu je určeno právě jen pro účely této definice plátce daně. Pro deliktní odpovědnost je bez významu.

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., přičemž procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 13. května 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu